

Душа метелика

Галина Пагутяк

Надвечір треба розмовляти тихо, щоб не збудити дощ, бо тоді він ітиме цілу ніч і нікому не дасть заснути. Не треба сердитися й на вітер, бо він може вдарити в обличчя й побити шибки.

Коли запалимо світло, біймося за комах, бо вони тільки народилися й можуть сплутати сонце з лампою. А їхнє самоспалення викличе у нас страх перед смертю.

Відкривається щілина між світами. Яким би не було привабливим життя після життя, людині важко уявити, що вона стає абсолютно нікому не потрібною. Нічне життя істот починається з небуття, просковзнути в оту щілину й почати жити знову. Але хто знає, чи добре там буде, чи не сваритимуть нас там за ганебні вчинки?

Один за одним, так, і не встигнувши пізнати, відходять в інший світ метелики...

У навколишньому скільки завгодно таких аналогій, які вчать жити і вмирати, бути потрібними або ні. Вони кличуть нас бачити в розрізненому — ціле, в цілісному — розрізнене, у собі — інших. А навіщо?

Коли почнеш замислюватися над цим, одразу тебе охоплюють людські проблеми. Серед людей жити важко, вони весь час нагадують про існування часу, який змушує людей думати, що обов'язково треба розбитися об стіну до крові, щоб потрапити в сад. Проте знайти у собі спокій, злагоду краще, ніж страждати, підкоритись законам космосу легше, ніж законам суспільним.

Дитинство, розквіт, старість — це не дім часу, а стан душі, ніби гра. Дитина бавиться в дорослу, приміряючи, що краще до лиця: інфантильність чи відповідальність. Згодом дорослі навчають її автоматизму. Саме через це ми шукаємо хоч крихітку знання. Як добре все-таки не бути людиною, бо це найбільш неприродна істота.